Freed, Morris.
Funken: eynakter.
In: Di ibergeblibene :
eynaktike dramen.
Peterson, N. Dzsh., 1952.

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET

YIVO INSTITUTE FOR JEWISH RESEARCH

Master negative Storage Number Y-2005- 1901-27

Freed, Morris.
Funken: eynakter.
In: Di ibergeblibene : eynaktike dramen / Mosheh Frid ; mit a forvort fun Maks Reyzin ; tseykhnung fun Pinhas Skurko.
Peterson, N. Dzsh. : Aroysgegebn fun a grupe fraynt bay der Petersoner Tsiko, 1952.
Pp. 119-131.

1. Yiddish drama.--lcsh
I. United States-New York-New York

ID : NXYH01-B16520 CC: 9114 DCF: [HBR]
CALL #: /37402

Reduction ratio X 10.0

פונקען

איינאַקטער

פערזאָנען:

חוהלע, אַ כלה־מיידל, צוויי און צוואַנציק יאָר אַלט

דוד, איר חתן, עטלעכע יאָר עלטער

העדש } אונטערפירערס פון דער כלה
שרה, זיין פרוי

גרשון } אונטערפירערס פונעם חתן
חנהקע

ר׳ נתן, אַ מסדר־קדושין

ר׳ בייניש, אַ בדחן

חתונה געסט, אַ גרופּע אויסגעזוואָרצעלטע מענער און פרויען, אין די צוואַנציקער יאָרן פון בערגען־בעלזער לאַגער

די האַנדלונג קומט פאָר אין אַן אָרט אין יאָר 1946, נאָך דער צווייטער וועלט־מלחמה

סצענע:

די בינע שטעלט פאָר אַ חתונה־זאַל. אינעם הינטערגרונט דאָס גאַדעראָבע צימערל פון דער כלה. אַ טיר פירט פון איין צימער צום אַנדערן. ווער דער פאָרהאַנג הויבט זיך אויף זעט מען אויבן אָן, אין דעם חתונה־זאַל, די חופה, באַצירט מיט בלומען. הינטער דער חופה שטייען: דער חתן מיט די אונטערפירערס, גרשון און חנהקע. צווישן זיי, ר׳ נתן, דער מסדר־קדושין, גרייט דורכצופירן די צערעמאָניע. אַרום יום־טובדיקע באַלויכטענע טישן זיצן די חתונה־געסט. אַלעמענס אויגן זיינען געווענדט צו דעם גאַדעראָבע צימערל, דער־וואַרטענדיק דאָס אריינקומען פון דער כלה. רעכטס — אַ קאַפּעליע כלי־זמרים. צווישן זיי — ר׳ בייניש דער בדחן. אין דעם גאַדעראָבע צימער, לעבן אַ לאַנגן שפּיגל, זיצט חוהלע. זי איז אָנגעטאָן אינעם חופה־קלייד. שרה, אַ לאַנגער־פריינדין, העלפט איר אַרויס אויסצופּוצן זיך אין די טואַלעט־זאַכן. דורכן לאַנגן שפּיגל־גלאָז זעט זיך דאָס פאַרטרויערטע פּנים חוהלעס, באַחנט אין כלהדיקער בלייכקייט. ביים שפּיגל, אַ טישל מיט קאָסמעטישע זאַכן. שרה, באַטראַכט חוהלען און רעדט צו איר מיט אַ צערטלעך, פריידיק קול.

שרה: קיין עין־הרע, חוהלע, דו זעסט אויס פּרעכטיק. אַזוי שיין, גאָרניט די זעלבע חוה.

חוהלע (מיט אַ טאָן פון דערשלאָגענקייט): כ׳בין די זעלבע, די זעלבע, וואָס איך בין געווען נעכטן. יאָ, ס׳פּנים, די אויגן, די באַ־

פאַרבטע, קוקן אויס אַנדערש; שענער, רייצענדיקער. ניט אַנדערש איז אָבער אין האַרצן. דאָרטן איז נאָך אַלץ אַזוי ווי אויף אַ בית־עלמין.

שרה: רעד ניט אַזוי, חוהלע. זיי מונטער! לאָך, פריי זיך! ס'איז דאָך איצט די הייליקסטע שעה אין דיין לעבן. ס'א'יז דיין חופה־טאָג. ווען מען וואָלט דיר אין אַשוויענטשים טויטן־לאַגער געזאָגט, אַז דו וועסט נאָך דערלעבן צו שטיין אונטער דער חופה, וואָלסטו דאָס געגלויבט? — דו האָסט דאָס אָבער דערלעבט. נו, דאַרפסטו זיך ניט שעצן גליקלעך מיט אָט דעם גליקלעכן מאָמענט אין דיין לעבן?

חוהלע: גוט, גוט, כ'וועל דיך פאָלגן, שרה. כ'וועל זיך אָננעמען מיט כוח און זיך פרייען.

הערש (איילט זיך אריין אין כלהס צימער): ביסט שוין גרייט, חוהלע? מען וואַרט אויף דיר!

חוהלע: כ'בין גרייט, איר קאָנט מיך שוין פירן צו דער חופה.

הערש (עפנט די טיר, גיט אַ צייכן צו די כלי־זמרים): די כלה גייט! די כלה קומט!

(די כלי־זמרים נעמען שפילן. ס'דערהערן זיך די טענער פון חתן־כלה מזל־טוב. הערש און שרה נעמען חוהלען אין די אָרעמס אַריינ־צומאַרשירן מיט איר אין חתונה־זאַל).

חוהלע (גיט אַ פאָר טריט, רעדנדיק מיט אַ שוואַך קול): האַלט מיך פעסטער אין די אָרעמס, גוטינקע פריינט, כ'בעט אייך. אָ, כ'זע די חופה! די כלי־זמרים שפילן! אַלע קוקן! — מען וואַרט אויף דער כלה!

שרה (מיט אַ שטילן טאָן): צו אַ חופה גייט מען שוויגענדיק, חוהלע.

חוהלע (לאָזט נידעריק אַראָפּ דעם קאָפּ. גיט נאָך אַ צוויי־דריי טריט און שטעלט זיך ווידער אָפּ): ס'שפּאַרט מיך צו רעדן. כ'זע

אַלעמען און ס'פעלן געסט... און ס'דריקט אַזוי אויפן האַרצן, און דער קאָפּ, אוי, דער קאָפּ... (פאַלט אַן אָנמאַכט אין די אָרמס פון הערש און שרהן).

הערש (צושראָקן): וואַסער! גיכער, שרה, ברענג אַביסל וואַ־סער!

(שרה לויפט ברענגען און קומט באַלד צוריק מיט אַ גלאָז קאַלט וואַסער. גיט דער כלה אַ טרונק, פאַרבינדט איר דעם קאָפּ מיט אַ נאַס־טיכל, און מיט דער הילף פון הערשן זעצט זי איר אַוועק אויף אַ שטול. חוהלע האַלט פאַרמאַכט די אויגן, מיט דעם קאָפּ אַריבערגלייגט איבער דעם שטול־ווענטל. הערש פראַלט אויף די טיר און שרייט אַריין צו די כלי־זמרים).

הערש: כלי־זמרים הערט אויף צו שפּילן! ס'איז דער כלה נישט גוט געוואָרן.

(אינעם חתונה־זאַל ווערט אַ טומל. די כלי־זמרים הערן אויף צו שפּילן. אַלע אונטער דער חופה בלייבן שטיין אין אַ פאַרגליווערטער פויזע. ביי די טישן קוקט איינער אויף דעם אַנדערן מיט פרעגענדיקע בליקן. די פרויען ווישן זיך די אויגן. באַלד לויפן אַלע צו צו דער כלהס צימער. דער ערשטער לויפט אָן דער חתן. הערש פאַרהאַלט אַלעמען, בעטנדיק זיך).

הערש: וואַרט אַ ווײַלע. גייט ניט אַריין. חוהלע איז צו שוואַך. זאָל זי פריער קומען צו זיך.

דוד (צעטומלט): זאָגט מיר, הערש, זאָגט מיר דעם אמת, וואָס איז געשען? ווי פילט זי?

הערש: חוהלע האָט פלוצעם גענומען פילן שלעכט. אָט פונקט דאָן ווען זי איז שוין געשטאַנען אָן אויסגעפּוצטע אינעם ווייסן חופה־קלייד, און מיר האָבן זי גענומען אונטער די אָרעמס צו דער חופה פירן, איז איר נישט גוט געוואָרן.

דוד: כ׳פאַרשטיי דאָס ניט. ווי לאַנג איז דאָס ווי כ׳האָב זי גע־זען און מיט איר גערעדט? — און זי האָט דאָך אויסגעזען אַזוי גליק־לעך. (מיט אַן אַנטשלאָסענער שטימע): האַלט מיך ניט צוריק! כ׳מוז זי זען! (רייסט זיך מיט געוואַלט אַריין אין גאַדעראָבע־צימער).

דוד (צוגייענדיק צו דער כלה): חוהלע, עפן די אויגן, קוק אויף מיר. דאָס בין איך, דוד.

(חוהלע ענטפערט נישט און האַלט אַלץ פאַרלייגט דעם קאָפּ. דוד קוקט אויף איר מיט פאַרצווייפלטע בליקן. שרה ווישט איר נאָך אַלץ ס׳פּנים מיטן קאַלטן וואַסער).

איינער פון די געסט: נישט קיין גוטער סימן.

אַ צווייטער: וואָס איז דער חידוש? זי איז דאָך געבליבן אַזאַ שוואַכינקע פון די שוידערלעכע אַ־בערלעבונגען אין דעם אוישוויטצער טויטן־לאַגער.

אַ דריטער: ווער, ווער, מיר ווייסן דאָך: ס׳האָט געפעלט אַ האָר און זי וואָלט אויך אין דעם קרעמאַטאָריום פאַרברענט געוואָרן.

דוד (גלעטענדיק צערטלעך דער כלה איבערן קאָפּ): באַרואיק זיך, חוהלע. כ׳בעט דיך, עפן די אויגן. אָט אַזוי, אָט אַזוי. פילסט שוין בעסער?

חוהלע (קומענדיק ביסלעכווייז צו זיך): יאָ!

דער עולם (אין חתונה־זאַל): זי רעדט שוין! אַ דאַנקען גאָט, אַ דאַנקען גאָט!

חוהלע (צו אַלע אַרום איר): יאָ, כ׳פיל בעסער, רואיקער. זייט אָבער וויסן, כ׳וויל ניט די חתונה! צעגייט זיך!

שרה: זאָג דאָס ניט, חוהלע. סטייטש, אין דער לעצטער מינוט — — — —

דוד: שאַ, שווייג, ס׳איז שרעקלעך צו הערן.

חוהלע (בעטנדיק זיך): טייערינקע מענטשן, לאָזט מיך צורו! כ׳האָב פון אָנפאַנג אָן נישט צוגעשטימט צו דער חתונה. (צום חתן): ניט דערפאַר ווייל דו געפעלסט מיר ניט דוד, און איך האָב עפּעס קעגן דיר וואָס אויסצוזעצן. ניין! נאָר ווער, פרעג איך מיך, בין איך כדי צו געניסן פון דעם גליק פון ליבע? ווער און וואָס בין איך היינט? און וועמען אין דער וועלט האָב איך היינט? כ׳בין דאָך אַזאַ קראַנקע, אַזאַ דערשלאָגענע פון דעם אוישוויטצער גיהנום אַרויסגעקומען. כ׳קאָן דאָך קוים אויף די פיס שטיין. אדרבא, גיט נאָר אַ קוק אויף מיין אויסגעבלייכטן און צערונצלטן פּנים; אויף דעם צופייניקטן קערפּער מיינעם, און די פינצטערע אויגן מיט די שרעקן און גרוילן פון דעם גאַז־קאַמער און קאַלך־אויוון אין זיי. ס׳איז דאָך אַלץ אין מיר אָפּ־געטויט געוואָרן. כ׳בין נישט מער ווי אַ צאַנקענדיקער פונק פון אַ פלאַם, וואָס האָט אַמאָל מיט לוסט און לעבן געברענט. טאָ, לאָזט מיך צורו, גוטע מענטשן, איך בעט אייך.

דוד: דו רעגסט אויף חוה. שוין אַזוי פיל מאָל דאָס פון דיר געהערט. אָבער איצט, אין דער חופּה־נאַכט?

הערש (מיט פאַרדראָס): ניט רעכט, חוה, אָפּצושטעלן אַ חתונה אין דער לעצטער מינוט. גיי אָן מיט דער חופּה!

איינער פון עולם (אינעם חתונה־זאַל): אַ פונק, זאָגט זי איז זי? און וואָס עפּעס נאָר זי? און וואָס בין איך?

אַ צווייטער: אויך איך בין בלויז אַ פונק פון אַ פלאַם גע־בליבן.

אַ דריטער: זאָל זי אויף מיר אַ קוק טאָן און זען ווי איך קוק אויס.

אַ פערטער (מיט אַ קרענקלעך, בלייכן אויסזען): און אויך אויף מיר!

א יונגע פרוי (פאַרעלטערט מיט אַ צעקאַרבט פּנים): מיר זיינען איינער ווי דער אַנדערער, מיט טו־ט־קראַנקע גופים און גייסטיק רואינירטע פון די טויט לאַגערן אַרויסגעקומען. און די ניגושים ווייטאָקן נאָך אַלץ אונדזערע לייבער. יאָ, ס׳איז אמת, מיר זיינען ניט מער ווי צאַנקענד־קע פונקען פון פלאַמען געבליבן. דאָך גיבן מיר זיך נישט אונטער צו דער פאַרצווייפלונג פון דער טרויעריקער פאַרגאַנגענהייט.

ר׳ נתן: גערעכט, יידן! מיר האָבן אַלע דורכגעמאַכט די גרוי־ליקע פיינען. זאָל זיך דעריבער פרייען אויך איינער מיט דעם אַנדערנס ביסל פרייד. ס׳איז היינט אַ גליקלעכער טאָג פאַר איינעם פון אונדז, פאַר חוהלען. ס׳איז איר חופה־טאָג, און איך זאָג דעריבער אַז ווי זי זאָל נישט פילן — טאָר די חתונה נישט אָפּגעשטעלט ווערן.

איינער פון די געסט: זאָל מען דאָס איר געבן צו פאַרשטיין!

אַ צווייטער: זאָל מען זי איבעררעדן!

אַ דריטער: ווער נעמט זיך אונטער דאָס איר צו זאָגן?

חנהקע: איך, איך קאָן דאָס טאָן. איך וועל איר דערמאָנען אין עפּעס, וואָס איך האָב אַליין דורכגעמאַכט און זאָל זי זיך פון מיר אַ ביישפּיל אַראָפּנעמען.

ר׳ בייניש: איך מיין, אַז איך קאָן אויך אויף איר ווירקן. איך בין דאָך עפּעס אַ בדחן, וואָס קאָן טרייסטן. מען זאָגט אויף מיר, אַז איך קאָן רירן דאָס האַרץ פון יעדער כלה־מיידל, און אַזוי ווי חוהלע איז דאָך נישט אַ פּשוטע כלה־מיידל, האָב איך דעריבער אַ ספּעציעל טרייסט־ליד פאַר איר צוגעטראַכט און וועל זי מיט דעם דאָזיקן ליד באַזינגען.

ר׳ נתן: האָבן מיר שוין, הייסט עס, ווער ס׳זאָל מיט איר רעדן. טאָ, לאָמיר צו איר אַריינגיין. דער ערשטער, וועל איך, דער מסדר־קדושין, צו איר רעדן, נאָך מיר וועסטו, חנהקע, איר זאָגן וואָס דו ווילסט אַז דו זאָלסט אויף איר ווירקן, און אויב ס׳וועט ניט העלפן,

וועט דאַן ר׳ בייניש דאָס טאָן מיט זיין טרייסטנדיקן בדחן־ליד. קומט!

(אַלע דריי גייען אַריין צו דער כלה. זיי טרעפן די זיצן מיט אַראָפּגעלאָזטן קאָפּ. אויף איר פּאַסט אויף שרה. דער חתן שפּאַנט נערוועז איבערן צימער און הערש קוקט פון צייט צו צייט אין חתונה־זאַל אַריין צו די כלי־זמרים און צו די חתונה־געסט, וואָס שטייען הינטער דער טיר פון דער כלהס צימער, איינהערענדיק זיך מיט אַנ־געשפּיצטע אויערן צו יעדן וואָרט, וואָס קומט פון דאָרטן אַרויס).

ר׳ נתן (דערנענטערט זיך דער ערשטער צו דער כלה): איך ווייס ניט, חוהלע, אויף וואָס פאַר אַן אופן איך זאָל מיט דיר רעדן. גלויב מיר אַז איך פיל ס׳פאַרביטערטע האַרץ דיינס. דאָך בין איך געקומען דיר זאָגן אַ פּאָר שטראָף־רייד פאַר וועלן אָפּברעכן די חתונה. דו האָסט אונדז אַלעמען דערשלאָגן, און מער נאָך — מיך, דעם מסדר־קדושין. דו ווייסט דאָך, חוהלע, ווי שטאַרק איך האָב זיך געפרייט, וואָס מיר, אַליין אַ געראַטעוועטן יידן, איז באַשערט צו זיין דער מסדר־קדושין פון דיין חתונה. איך וויל דיר זאָגן, חוהלע, אַז דיין חתונה, איז נישט די ערשטע פאַר מיר. איך האָב אין פאַרלויף פון יאָרן, פאַר דעם גרויסן אומגליק, אַ סך פאַרלעך פאַראייניקט, אָבער ביי אָט די אַלע חתונות האָב איך זיך נישט געפילט אַזוי גליקלעך און אַזוי הייליק באַלוינט ווי דאָס מאָל, ווען איך פיר צענויף אַ פּאָרל, פון די געציילטע לעבן־פאַרבליבענע פון אונדזער פאָלק. בעט איך דיך, חוהלע, פאַרשטער מיך נישט די מצוה, די הייליקע, און זאָל מען דיך, אין אַ מזלדיקער שעה, צו דער חופה פירן!

חוהלע (מיט טרערן): לאָזט מיך צורו, גוטע מענטשן. כ׳בין צו־שוואַך און צו־דערשלאָגן זיך צו פרייען מיט דער פרייד פון אַ חופה־נאַכט. ווי קאָן איך זיך פרייען, ווען דאָס האַרץ איז פול מיט טרויער, ווען טרויער איז ליבער פון פרייד?

חנהקע (העלפט אַרויס דעם מסדר־קדושין): שטאַרק זיך, חוה,

לאָז זיך נישט באַהערשן פון דער טרויעריקער פאַרגאַנגענהייט. נעם זיך אַ ביישפּיל פון מיר אַראָפּ. איך האָב זיך ניט אויפגעגעבן אויף אַ רגע אַפילו אויך ניט, אין יענער פינצטערער, שרעקלעכער נאַכט, ווען איך בין געלעגן צווישן בערג מיט הרוגים מיט דעם לעצטן פונק פון לעבן טליענדיק אין מיר. כ׳דערמאָן זיך: אַרום מיר, איינגעהילט אין אַ גרויליקער פינצטערניש, זיינען געלעגן בערג און בערג מיט מתים מיט אויססטאַרטשנדיקע גלידער געווענדעט צו די אויגן מיינע. און פון יעדן מת האָט נישט געשראָקן מיט איין טויט, נאָר מיט צען טויטן. ס׳איז נישט געווען צו הערן קיין פּיפּס, קיין שאָרך פון אַ לעבעדיקן נפש. פון צייט־צו־צייט האָט זיך אין דער מוראדיקער שטילקייט פון דער פינצטערער נאַכט געהערט בלויז דאָס אָפּהילכן פון רוצחישע טריט, טריט פון באַוואָפנטע דייטשישע וועכטער, וואָס האָבען שפּאַנענדיק מיט שפּאַסיקע געלעכטערלעך, נאָך גרוי־ליכער געמאַכט די אימהדיקע פינצטערניש! און, גאָט מיינער! אָט הער איך ווי זיי שפּאַנען אויך פאַר מיר פאַרביי, זיי האָבן אָבער גאָרנישט באַמערקט. כ׳האָב זיי אָפּגענאַרט. כ׳בין ווי אַ טויטע צווישן טויטע געלעגן. איבער מיר און איבער די הרוגים, הויך צום פאַר־וואָלקנטן הימל, האָבן זיך זיילען רויך פון די קרעמאַטאָריומס געצויגן, רויך פון די פאַרברענטע יידן. די לופט איז פול געווען מיט אַ מתים־גערוך אַזש דערשטיקט צו ווערן! באַלד, באַלד און איך וואָלט אויך צו דעם קאַלך־אויוון געטראָגן געוואָרן. ס׳האָט אָבער פּאַסירט אַ נס! די אַמעריקאַנער באַפרייאונגס־אַרמיי איז אָנגעקומען אין צייט, און די סאָלדאַטן האָבן צווישן די הרוגים מיך געפונען אַ זשיפּענדיקע מיט דעם לעצטן פונק פון לעבן אין מיר. קוים־קוים וואָס איך האָב דעם אָטעם געצויגן. זעכציק פונט האָב איך געוואויגן, ווען מען האָט מיך אין שפּיטאָל געבראַכט. בין אַ בינטל הויט מיט ביינער געווען. ניט געווען קענטיק אויף מיר די צורה פון אַ מענטשלעך אויסזען. דער־נאָך זיינען געקומען קראַנקהייטן. איין קרענק ערגער פאַר דער צוויי־טער. פונדעסטוועגן האָב איך דאָס אַלץ דורכגעקעמפט. דורכגע־

קעמפּט, מיט וואָס? — מיט אָט דעם לעצטן פונק פון לעבן אין מיר. און אָט דעם צאַנקענדיקן פונק האָב איך צו פאַרדאַנקען, פאַר אַלץ וואָס איך בין היינט, וואָס איך לעב, וואָס איך ׳בין די פרוי פון מיין מאַן, אַ מאַמע פון אַ קינד, און אַ טאָכטער צו מיין פאָלק. דערפאַר זאָג איך דיר חוה, אַז אויך אין דיר וועט דער פונק צוריק אויפפלאַקערן און אַ פלאַם פייער ווערן, אויב דו וועסט זיך נאָר נישט אונטערגעבן צו דער פאַרצווייפלונג פון דער טרויעריקער פאַרגאַנגענהייט.

דוד (קוקנדיק מיט ליבלעכע בליקן אויף דער כלה): און ניט נאָר פון חנהקען, נאָר פון אונדז אַלע, פון דיין חתן, פון די אונטער־פירערס, און פון אַלע געסט, וואָס זיינען צו אונדזער חתונה געקומען, דאַרפסטו זיך אַ ביישפּיל אַראָפּנעמען.

הערש: גערעכט. דוד איז גערעכט.

חוהלע: מיט מיר איז אָבער אַנדערש. איך קאָן מער נישט אויפפלאַקערן און אַ פלאַם־פייער ווערן. ס׳געמיט מיינס איז פאַרוועבט מיט צופיל יאוש און טרויער. די גרעסטע פרייד וועט דויערן בלויז אַ רגע, דער טרויער — אייביק. אַ כלה־מיידל דאַרף זיך דאָך פילן אַזוי גליקלעך אין איר חופּה־טאָג, אַ כלה־מיידל דאַרף זיך אַזוי פרייען אין דער חתונה־נאַכט. אין מיר אָבער וויינט שטענדיק דאָס האַרץ מיט טויזנטער קלאָגן. טוט מיר אַ טובה, גוטע מענטשן, כ׳בעט אייך לאָזט מיך בעסער מיט מיינע ווייטיקן זיך פּלאָגן (צעוויינט זיך).

ר׳ בייניש (צו חנהקען): נו, זאָל זיין ווי אָפּגעמאַכט. אויב ר׳ נתן און דו האָבן ניט געקאָנט פועלן, וועל איך פּרובירן. אפשר וועל איך זיין מזלדיקער. אויך איך האָב איר עפּעס צו זאָגן (מיט אַ ניגון), איך וועל דאָס אָבער טאָן אויף מיין בדחנישן שטייגער. (גייט צו צו דער כלה, שטעלט זיך אין אַ פּאָזע ווי זי צו באַזינגען רעדנדיק מיט אַ בדחנישן טאָן) זיי וויסן, חוהלע, פאַרשטיי גוט, אַז דו ביסט נישט אַ כלה־מיידל פון יעדן טאָג. דו ביסט אַ כלה־מיידל, חוהלע וואָס מען באַדאַרף דיך מיט אַ גאַנץ אַנדער טרייסט־ליד באַזינגען. נו, האָב

איך מיר לאַנג לאַנג, דעם קאָפּ געבראָכן, ביז וואַנען כ׳האָב זיך אויף אַ ריכטיק טרייסט־געזאַנג אָנגעשטויסן. בעט איך דיך, חוהלע, זיך איינצוהערן מיט קאָפּ, צו יעדן וואָרט. (האַלט די הענט זיינע איבער איר קאָפּ און זינגט):

אוי, חוהלע, חוהלע,
ניט וויין, ניט וויין,
ס׳איז אַ גרויס גליק פאַר דיר היינט
אַ כלה צו זיין.
אָ, שטאַרק זיך, חוהלע, שטאַרק זיך,
האַלט די טרערן איין, ניט וויין, ניט וויין,
ווייל ס׳איז אַ גרויסע זכיה פונעם קאַלך־אויוון
אונטער דער חופּה צו שטיין.

חוהלע (ציטערט אויף פון דעם בדחנישן טרייסט־געזאַנג. נעמט קוקן אַרום זיך מיט אויפלויכטנדיקע אויגן, פרעגנדיק זיך): ס׳איז אַ גליק? אַ זכיה, זאָגט איר ר׳ ביינוש? מער פון אַלע האָט איר מיך צערודערט! (מיט אַ העכערן טאָן) איר האָט מיך גערירט ר׳ ביינישׁ. איר האָט מיך געמאַכט צו פילן, אַז יאָ, ס׳איז ווי איר זאָגט. (מיט יעדן וואָרט צעוואַרעמט זיך אַלץ מער דאָס פּנים אירס. ענדערט זיך ווי נישט צו דערקענען, און רעדט מיט דעם העכסטן טאָן אין קול): כ׳פאַרשטיי דאָס איצט אַנדערש. איר האָט מיך געמאַכט צו פילן, ר׳ ביינישׁ, אַז יאָ, אַז ס׳איז טאַקע אַ זכיה אַ גרויסע פונעם קאַלך־אויוון צו דער חופּה געפירט צו ווערן. נו, גוטינקע מענטשן, פון דעם קאַלך־אויוון בין איך שוין אַרויס, טאָ פירט מיך איצטער צו דער חופּה!

ר׳ ביינישׁ (פּראַלט מיט גרויס שמחה אויף די טיר און שרייט אין חתונה־זאַל אַריין): עולם, צוריק צו די טישן! כלי־זמרים, הייבט אָן צו שפּילן! עס וועט זיין אַ חתונה! די כלה קומט! די כלה גייט!

(די געסט אינעם חתונה־זאַל זעצן זיך צוריק צו די טישן. די כלי־זמרים פאַרנעמען צוריק זייערע ערטער און הויבן אָן צו שפּילן. ס׳דערהערן זיך ווידער די טענער פון „חתן־כלה מזל־טוב״. דער חתן די אונטערפירערס און דער מסדר־קדושין שטעלן זיך אונטער דער חופּה. באַלד מאַרשירט אַריין די כלה אין דער באַגלייטונג פון הערש און שרהן. דוד גייט אַנטקעגן דער כלה, און ווען אַלע דערנענטערן זיך צו דער חופּה פאַלט פאַמעלעך דער פאָרהאַנג).